

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Vil·les, pagant per adelantat a s'Administració: Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DUES CANDELES.

(ORIGINAL D'ANDERSERI.)

Axò era una hermosa candela d'aquelles que a ses cases de señò empravan en temps primé, abans que ses lluentes y delicades *espermes* haguessen trèt de sa cuadro bona sa cera qu'avuy solament viu arreconada a ses Iglesias. Era blanca com la tefa de la neu, y tota orgullosa de sa séua noblesa y des séu rango, deya entre sí mateixa:

—«Som de cera, ses bèyes m'han donat vida amb sa lleccó de flòrs oloroses, y ets homos han fèt mòl-los per donarmè forma. Fas més bona claró y dur més que totes ses castes de llum conegudes» (encara no havian inventat es gas, ni sa llum elèctrica; y des petròleo... no'n parlèm) «y quant no visch a un salomó de crestay, al manco brill a un canalòbre de plata.»

Una candela de sèu qu'estava en es mateix rebòst, respongué:

—«Si qu'es veritat que vius dins s'opulència y brilles y triufes; en camvi jò sé ben bé que som pòbre y grossera, que'm féren de greix de moltó, y si empraren es mòl-lo, va essè depressa y sense mirament; emperò, ¿qu'hey fa? Axí mateix estich alegre y conformada... No es que no conega qu'essè de cera val més qu'essè de sèu; però ningú té culpa des séu naxement, perque dexes a sa cuadro, jò fas llum a sa cuyna que no es un lloch tan despreciable com es ara axò, ¿que seria una casa sense cuyna? ¿com menjarian es señós?»

—«¡Menjá! (respongué sa de cera.) ¿Y que vòl dí menjá? Menjá es una de ses còses més insignificants de sa vida. Lo reesencial es sa societat, ses visites, ses reunions, es balls, ses tertulies, axò es es vertadé viure: brillá y veure brillá, vat'aquí perque som nades, y axò es lo que jò fas a tota hora; per lo mateix en es ball d'anit jò estaré a sa sala bona amb totes ses mèues germanes.»

Com de *facto*, aquell dia tragueren des rebòst totes ses candelas, y entre ses altres sa de sèu; sa qui la tragué va essè sa señora de la casa, una gran dama, tota una comptesa, que no tengué estuguedat de tocarla amb ses séues mans, y la dugué ella mateixa a sa cuyna. Allá dedins justament hey havia un pòbre infantó amb una panera en es bras, y sa señora ley va fé omplí de patates, y hey afegí una lliura de sahim y un poch de fruyta.

—«Dúu a ta mare, fiyó, (li deya); y donalí també aquesta candela; sé que fa feyna fins a alta hora de la nit, y ja's segú que no li vendrá malament.»

Quant aquella bona señora deya tals paraules, entrá dins sa cuyna sa séua neteta, y tota gojosa exclamá:

—«A mí tampoch no'm colgarán fins que sia ben tart, perque tench d'essè en es ball, y m'han de posá un vestit de seda amb adornos coló de ròsa.»

¡Quina alegría brillava en s'hermosa careta d'aquella nina! No hey ha en el mon cap *bugia* que fassa una claró tan pura qu'es puga compará amb sa d'ets uys d'un infant. Heu repará sa candela de sèu y pensa entre sí mateixa:

—«¡Quina resplandó tan alegre! May més la podré olvidá, may més tornaré veure una còsa igual.»

La posaren dins sa panera y es ninet pòbre partí cap a ca-séua.

—«¿Ahont me dién? (pensava sa candela;) ja's segú qu'aniré a pará a un pòrxo ó a un botigó, ahont no hey haurá ni un mal canalòbre de fusa, mentres que sa méua companera de cera, brillará vanitosa en mitx de plata y òr, y tindrà s'honra d'espargí sa claró demunt persones de sa més alta noblesa. ¿Qu'hey farém? sa méua estrella heu ha volgut axí; per axò'm féren de sèu y a ella de cera.»

Axí va essè; la dugueren a un piset qu'estava just a s'enfront de sa gran casa d'ahont acabava de sortí. En aquell auberjo hey vivia una pòbre viuda amb tres infants, que quant rebé sa llimosna exclamá:

—«¡Quina señora tan caritativa! ¡Déu la beneyesca! ¡Que'm vendrá de bé

»aquesta candela; lo manco durará fins a mitja nit!»

Quant se fé fosch l'encengueren.

—«Ch!... Chi!... Chiii!... (digué espirotant de rabia,) ¡quins lluquets empran en aquesta casa! ¡quina pudó que fan!»

Al mateix temps encenían sa lluminaria a sa casa rica de s'enfront, y des cap d'un poch sa claredat que travessava p'es vidres omplia tot es carré; llavò rodaren es carruatges que duyan es convidats, y a la fi sonaren ses primeres nòtes de s'orquesta:

—«Ara comensan, (digué sa candela de sèu.) ¡Amb a quin gòtx deú brillá ara mateix sa cara d'aquella nineta! Messions posaria qu'ets séus uys eclipsan sa claró d'aquella candela de cera tan pagada de sí mateixa. ¡Ah, no: ja no veuré may una resplandó tan hermosa com sa lluentó d'aquells uys.»

En aquell instant entrava sa fya més petitona de sa viuda qu'era també una nina ben garrida, y, després d'abrássá es séus germanets los deya a s'oreya amb gran misteri:

—«¿Que no endevinau qu'hem de menjá anit, ara mateix... ¡Patates frites amb sahim!»

Y s'alegría més intensa il·luminá aquella careta agraciada. No estava més gojosa sa nina de sa casa rica quant deya:

—«Tench aná en es ball y m'han de posá un vestit de seda amb adornos de coló de ròsa.»

—«Ja es segú que deú essè una gran còsa axò de menjá patates frites,» va pensá sa candela qu'estava tota encantada d'havé pogut torná veure sa resplandó xalesta d'ets uys d'un infant, y per doná mòstra des pler que tenia torná a espirotjá just axí mateix com s'altre vegada qui tenia malicia, perque ses candelas no tenen més qu'un sol llenguatge per expressá tota casta de sentiments.

Pararen taula y tragueren ses patates frites. ¡Quina vega! ¡Quin sopá tan rich y saborós! Per derreria tocá una poma a cada infant, y quant l'hagueren acabada, sa nina més petita va dí s'oració:

—«Gracies vos fas, Señor, d'haver-mos dat que sopá, donaune à tota criatura que bé y mal mos vòl. Amen.»

—«Ma-mare, (digué en seguida), no ves vè qu'avuy l'he dita ben bé.»

—«Es nins que tenen conexement no s'alaban may; ara no has de pensá més qu'en Deu nòstro Señor qu'anit ha volgut que tenguessem tan hòn sopá.»

Sa viuda dugué ets infants à n'es llit, los doná una besada à n'es front à cada un, y se dòrmiren còm uns angelets. Se torná à seure baix des vetladó, y plèna de forsa perque pensava amb sos seus fiyets, va cosí fins à la mala hora de la nit.

A sa casa rica de s'enfront es canalòbres y salomons reflectian colós y llum; perque encara sonavan ses tonades melodioses de s'orquesta; però en camvi, sa lluna desde el Cèl repartia sa claró per un igual demunt ses cases des richs y ses des pòbres.

—«Ben agradable es estada sa nit, (digué per sí mateixa sa candela de seu) »y fins y tot dupt molt que sa méua »compañona l'haja passada més bé dins »es cañelló de plata. Axò voldria sèbre »abans d'acabá de consumirmè tota.»

Just quant s'anava à apagá tengué una visió. Li aparegueren ets uys de ses dues nines, animats de sa mateixa resplandó, à pesá de que à n'es de sa rica s'hi reflectia sa claró ufanosa de cent bujies y à n'es de sa pòbre solament sa modesta claró d'una candela.

Y aquí acaba s'història perque sa candela morí: però, ¡quantès còses degué pensá al temps de s'agonia! Degué conexe qu'una vida pòbre modesta y trabayosa es molt més útil que sa des richs y potentats; qu'es pobrets també tenen alegries en aquest mon y que son molt més pures y molt més dolces, encara que còstan manco que ses des señós; qu'es plers de sa caritat son sobre tots es plers d'aquesta tèrra, que.....

Si tot axò pensá sa candela ¡quina mòrt tan dolsa degué tení, tan dolsa còm sa d'ets pobrets qu'han viscut trabayant y resant! ¡Deu los beneyesca!

MONEYES.

Duen sa mona es borratxos;
Y al pintó de mamarratxos
¡Pintamones! tothòm crida;
Mona à s'animal que té
Quatre mans y es falagué;
Y al que fá lo que vèu fé;
Mona à s'atlòta garrida
Diu tota sa patulèya;
Y à n'es qui es lletx, moneyòl;.....
Y creu qualcú, pòch devòt,
Qu' Eva fouch també monèya.

Aquella qu'en tot lo dia
Des locadó no es mouria
Escuses d'espolsarló;
Que feyna no'n tòca may,
Que gestos fá en es miray,
Qu'es pòsa vestit de fay
Sòls per sortí en es balcò;
Y que per no essè tan feya
Sa pinta molt y enfarina.....
¡Digaumè si aquesta nina
No fa amb axò sa monèya?

No menja més que patates,
Calsa molt bones sabates,
Dú richs vestits, capellet;
Jau à demunt maríagons,
Y es moix à dins es fogons,
Y sòl sopá de roagons.....
Però al teatro hey té palquet
Sa gent de la mossoneya,
Perque fa lo que ven fé;...
¡Ara digaumè també
Si aquesta fa sa monèya?

¿No veys aquell pintorètxo?
Que per sopes ni escabètxo
Sòls no guaña, y diu que té
Tantes y tantes... llissons,
Y amb maña dona rahons
Per demostrá que millons
Dins molt pòch temps podrá fé....
Y tothòm li fa alulèyes
Mirant ses seus pintures,
Diguent:—«En lòch de criatures
Lo que fa es pintá monèyes.»

Aquell fent tant de reuòu
Dú de viña molt de bròu;
Que tot ròda li pareix,
Que té gran caló y fa fret,
Quant ja no s'aguanta dret
Veu més d'un llumaneret.....
Axò molt sovint succeheix
A més d'un de la probèya
Que sa dòna es mòr de fam.....
¡Digaumè si aquesta axam
Agafa ò no sa monèya?

Dona en el dia parès
Aquell que no sab dí tres,
Diguent lo que sent à dí,
Y eseriu molts de desbarats
Perque ja may ha mirats
Llibres d'autors ilustrats
Ni en castellá ni en llatí;
Per axò de patulèya
Traeta à tothòm que'l critica.....
Señy no'n té, ni gens ni mica,
Sòls cyma, còm sa monèya.

De més d'un ¿que no diria?
Ni en Deu, ni en Santa María
Creu, perque axí li convé;
Es des filosòfs de mòda
Que quant venen que tot ròda,
No axí còm los acomòda,
Per podè fé hòn papé,
(No per curá sa morfèya
Que tenen en el còr seu)
Diuen:—No som fiys de Déu
Si no fiys d'una monèya.

Qu' amb sos balls y gòig y festes
Feym de monèyes molt llestes,
Es còsa més ben provada
Que de papé es fé doblés;
Qu'es fan richs es tavernés,
Qu'es fa tot per s'interés
Y que no feym sa Coleada.....
De confitets de retjèya
Ni hey ha un còvo apareyat
Per aquell qu'haurá pensat
Qu'al morí feym sa monèya.

UN FERIT D'ALA.

UN ESTODIANT EN TEMPS DE BALLS.

S'añy ja comensa à doná pròves de que s'arramba sa primavera. Sa nòstra mare la tèrra ja se presenta tota enllestida de verdesca còm una joveneta que acaban d'allargarla. Es sembrats li han posat un vestit coló d'esmeralda y ets ametllers li han teixit una corona d'hermoses y blanques flòrs. Sa sanch còmensa també à animá ses cames des joves y ets estodians que son joves y tenen cames s'han posat à ballá.

Ses assignatures d'alguns d'ells fecundades per dits balls comensan à trèure flò, que més tart produhirá aquella fruyta que los vé tan à revés-pèl es cobirla devés es Juñy.

Ben segú qu'aquesta temporada es quant es traginés y corréus passan y traspasan més cartes d'estodians pagesos plènes d'oracions, rahons y sermons quantre es serrons des seus pares, per veure si los arrebarán un duro ó dos à escuses de comprá llibres. Y es pòbres pares fònt de la garra pòta, des llevant ó d'es ponent trèuen es doblés per enviá à n'es seus fiys creguent que son per s'estudi ó per pagá sa mensualitat à n'es mèstre.

No tots ets estodians son tan trapasés però n'hi ha qualcun que si son pare se torba à enviarloshí, s'en vá à fé sa mateixa cansoneta à un companh, y aquest carregat de hòna fé creu amb ses seues paraules, pòsa sa ma à sa butxaca y li dona es doblés que li demana. Passa un dia y en passa un altre y tot son escuses de que no ha cobrat encara, y ni esperanses li dona de tornarloshí qu'es lo més mal; perqu'es doblés que li va dexá encollats amb altres de sa casa de prestamos varen serví per acompanyá la dama de sus pensamientos à n'es balls, per pagarli es sulces y per beure amb ella un parey de copes, tot à la salut d'aquell pòbre, que sense ballera es es qui balla de hònveres, encara que no sábiga cap jota ni mazurca.

¿Y després d'aquest gran adelanto de sèbre fé ballá un companh que no es balladó dirán molts qu'ets estodians no progressan?

S'acaban es balls y còm se sòlen fé

coneguts de sa senyora A ó B, tenen qu' havè d'anà cada vespre à baix de sa séua finestra à rallá amb ella y d'aquest mòdo empenhan s'añy y arriban à n'es Juñy.

Poreu pensá, lectors, un estudiant que fa axò quina nòta treurá à n'ets exámens, y quina casta de present donará à son pare quant arrib à la vila y el tròb suant y batent demunt s'era fent ballá ses mules perqu'es séu fuy puga torná à fé ballá ses atlètes dins Ciutat.

UN MAGRE.

UN BALL.

Eram es dos de Febré
Nit de frèt y desfressats,
Y uns quants capets esllorats
Mos desfrassarem molt bé.

Una es posá es cabertó
De donás amb un arruix,
Y s'altre se fé un cambuix
Amb randes de lo milló.

Quant varem está enlestides
A n'es ball varem partí,
Y allá, ¡que vos tench de dí!
No estarem gens adormides.

De ses bromes que vatx dá
Sempre m'en recordaré,
Un missé va essé es primé.
¡Ay! qu'el férem enfadá.

Quatre ó cinch l'enrevoltarem
Y tantes n'hi'm varem dí
Que quant forem à la fi
Casi, casi, l'atuparem.

De tant de jiseá tenia
Es cervell fóra des llòch,
Ses oreyes còm à fòch,
Y es carcabòs que'm covia.

Moltes més bromes donarem,
S'entèn, sense agraviá:
Les quatre varen tocá
Y d'aquell ball mos n'anarem.

Es dia dos de Febré
Molt mos varem devertí,
Però no crech tornarhí
A ballá, fins l'añy qui vé.

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

El señó Administradó de Corréus tot-duna que lletgí ses nòstres queixes mos passá una carta molt atenta dirigida à corretgí ets abusos que nòltros deploram. Li agrahim s'interés gran que l'anima perque no sufreixca estravío es nòstro periòdich y es zèl que demòstra p'es bòn servici que dignament té à son

carrech. Tots ets Administradós de sa península haurian d'essé còm éll.

*

**

Hem rebut y l'agrahim molt, un'atenta invitació del señó Don Miquel Socías y Caymari, president des *Círculo Mallorquí*, convidantmos à n'es Balls de Máscaras qu'ha de celebrá aquella distingida Societat.

Desitjam que sian lluhits còm heu sòlen essé sempre y per pòca lleguda que tenguem procurarém assistirhí.

*

**

Hem rebut també sa Memòria publicada p'es *Camvi mallorquí* donant conta de s'estat pròspero en qu'es tròba.

El felicitem per aquest motiu y li donám les gracies per sa séua atenció.

*

**

Tres periòdichs nòus mos han fèt sa primera visita aquesta setmana tots tres dignes y completament d'es nòstro gust.

Los agrahim sa visita que tornarem totduna y los desitjam una llarga y venturosa vida.

S'anomenan *El Constitucional*, *El Boletín de la Escuela Mercantil de Mallorca* y el *Boletín de la Sociedad Tipográfica de Palma*.

*

**

Hem rebut sa *Revista Católica* de Barcelona, digne periòdich qu'honra s'imprenta que'l compón y més encara à ses persones que'l publican. Li desitjam molt de fruyt y vida llarga.

*

**

L'Opinió mos crida perque li ajudem amb sa séua feyna per consegú que se derrib una còsa còm una paret qu'hey ha adossada à un costat de sa Llónja.

Nòltros sentim moltíssim no podè complaure à sa nòstra companera perque pensam just lo contrari qu'ella pensa.

Nòltros trobam que'n lloch de fé tomá sa paret de que se tracta, es necessari prende una medida més radical y que creym será més fácil de consegú; y es que se tir abaix sa Llónja y sa conservi còm una relliquia sa preciosa paret; promemetent desd'avuy comensá una campanya qu'esperam tendrá mes efècte que sa de sa nòstra companera.

¡Y heu conseguirem! ¡Vaja si heu conseguirem! Vòltros no conexeu L'IGNORANCIA..... *mallorquina*.

*

**

—Juana Maria, pesém dos quintás de bacallá per durmen à la vila.

—Entrau, l'amo, y m'ajudareu.

—Trèu sa romana aquí defóra y el pesarem al portal, perque ja es casi fosch y no veurás ses retxes.

—Perdonau. Jò no hey puch pesá en es carré.

—¡Y perque no?

—Perque sa méua romana, segons me deya un Municipal perd es *quilibrium* en pesá defóra.

—¿Qu'es dolenta?

—¡Qu'ha d'essé! Éll es de ses nòves.

—¿Que no está pajellada?

—Ja'u crech. Jò la fas pajellá cada añy p'es pajalladó majó de La Sala. Pròu bòn doblés que'm còsta.

—Ydò si es bònna y pajallada, trèu sa romana aquí defóra y fassem via.

—Perdonau, l'amo, ja vos he dit que no podia. Sa méua romana se costipària si l'emprava al mitx des carré.

—Ja'u ets xembla. ¿Y qui t'ha farcit de tal casta?

—Es Municipal des barri.

—¿Y tú que tot t'ho creus? Te farian creure que la Mare de Deu ha nòm Juana.

—També me va dí que per pesá defóra era precis fé veni sa des Pès del Rey.

—¡Ah! Ara t'entenche.

—No veys que sa romana del Rey es d'un altre metrall.

—Sí. Una romana de ferro còm sa téua, que cercan ferla torná de plata à fòrsa de broñirla.

En arribá à la vila heu tench de contá à n'es nòstro Batle que sempre probetja.

*

**

Sa senyora Retjoleta número 1 d'aquell carré tan estret que mira à n'es ponent fa sèbre à ses séues germanes y conegudes que s'es mudada à s'entrada nòva d'es costat desfrassada de véya; perque à sa botigueta qu'ha estat fins ara s'hi ha mudat el señó núm. 3 per fé sa competència à s'altre señó núm. 3 que té al séu costat.

*

**

El dia d'avuy à Palma hey ha sèt periòdichs diaris, dos que no ténen dia ficsó, dos semanaris y creym que quatre mensuals. Total 15. Molt de bé pòden fé si vòlen.

JAMECHS

D'UNA FADRINA VEYA QUE NO S'HA POGUDA CASÁ

¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon, no't casará;
¡¡Tonineta!! ¡¡Tonineta!!

En es ball ben enflocada,
Clenxa féta, no't dich rès,
No hey havia cap pagès
Que'n mirás boca acopada.
—«Axò es una gran monada!
¡Oh, Jesús, qu'ets de maqueta!
Li faria s'espall-leta
Si es séu mon me dugués pá.»
¡Jò que més creya agradá!
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!

Es puputs jò cada dia
Tres vegades los me feya,
Per fé sa cara vermeya
Colós y polvos tenia;
Es cosset molt m'estreñia
Per podè més agradá.
Però es jovent va pensá
Que no 'n tenia goleta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá.

Quant hey pens fas flamadeta.
¡A cap hòmo jò agradá!
He quedad tota soleta.
Debades vatx aná estreta,
En vá llòses vaitx pará,
Ni un tort vatx podè agafá,
May me farán espal-leta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon no't casará.

No era rica, y em dexava
Si me veyá un señoret;
Si era pòbre no'm mirava
Perque es creya no té tech.
Jò de rabi ja conech
Qu' he perduda sa xaveta.
¡¡Mumareta!! ¡¡Mumareta!!
Ja me vareu avisá,
Tant de mon no't casará.
¡¡Tonineta!! ¡¡Tonineta!!

JUANET DES CAFÉ.

COVERBOS.

Axò era un pare que tenia un fiy que estodiava à Ciutat, y un dia que s'estodiant era à ca-séua en témps de punt, vé que son pare feya estelles à un mal rebassòt fènt uns alèns molt espèssos, y mirantlosè tot plè de delit, li digué:

—Mon pare, ¿voleu que vos ajud?

—Sí, (y li tirá sa destrá en terra.)
Vaja, já.

—Veys, mon pare, jò no necessit destrá; vos preniula, pegau, y jò faré ets alèns.

—¡Ah, fiyet! Ja no vuy que vajes pús à Ciutat, perque tròp qu' has après massa.

*
**

Esplicava un Catedràtich una lliadó de Geografia política; y entre altres còses, digué qu' Inglaterra tenia possessions per totes parts.

—Ydò, deù essè més gran que tot el mon, (respongué un deixeble.)

*
**

S' Ajuntament d' un pòble havia de teni junta y avisaren un Retgidó que feya de Batle à un llogaret; y sa séua dona mentres li ensallava s'ase y ell se vestia, li deya:

—He de veure si hey dirás *de prim*; que no perque ets un llocarróné s' en han de podè riure de tú. Heu tench de

veure si en sortirás bé des *trunfos*.

Pujá demunt s'aset y s' en aná cap à la vila. P'es camí pensava amb lo que li havia dit sa dòna qu' hey havia de dí *de prim*, y creguent que lo més prim era un tél de cèba se dá per satisfet perqu' havia agafat es fil de ses misterioses paraules de sa dòna.

Arribá à la vila y tot ufanós s' en aná à La Sala, fermá s' asct à una estaca, entrá dins sa casa de la vila y trobá totes ses *columnes* des pòble reunides. Des cap d' una estona que l' homo escoltava lo qu' aquells *héroes* disputavan, es Batle majó li preguntá:

—¿Y vos, germá, qu' hey deys amb axò?

—Jò.... jò hey dich tél de cèba.

Y tothom quedá en derré sense sèbre ahont feria aquella respòsta, però quant heu afinaren tots esclafiren de riayes y *se levantó la sesion*.

*
**

Examinantsè de Geografia un atlòt un poch curt de gambals, es Catedràtich li preguntá:

—¿Sa terra qu' es mòu?

—No señó, (respongué éll.)

—Homo, (replicá es Catedràtich) ¿còm heu coneys?

—Perque ca-nòstra sempre ha mirat à n' es Llevant.

*
**

Un homonet que tenia fama de no aná casi may tot sòl, entrá dins una taverna y amb veu aygordentera, digué:

—Damæ una cuarta, atlòta.

Ley donaren y amb una tímbola la s'etzibá.

—Ara aquesta tota sòla té pò; damen un' altre y li fará compania.

Ley mesuraren y no tocá cañó.

—Ara totes dues se barayan; masuramèn un' altre y les departirá, (torná dí amb sos uys que li espiretjavan y llepantse es mòrros.)

Ley donan, y, fins que n'hi hagué gota.

—Ara totes tres s' han girades quantre mí, (exclamá l' homo mitx terbol.)

Ses comes li feran flaca y, *pataplum*, pegá un esclat que per poch s' espoltreix es cervell.

*
**

Un atlòt à ne qui amassolavan fòrt ferm pensant qu' era un altre, riguent à més no podè, deya:

—Ja hey quedarán burlats, quant vorán que m' han prè per un altre.

ANUNCI.

Havent rebut quexes d' alguns suscriptós que no rēben es números, segons solian abans à domicili, feym present que tots es qui vulgan es periòdich à ca-séua se servescan dexá nòta de señes des séu domicili, à s' Administració des mateix, à can Rotger de sa Cadena de Cort, 11.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui ca essè es pare y sa mare d' els flys del Cebdeo?*

SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha escales.*

2. *En que enròca.*

3. *En que té prenses.*

4. *En que duen sa cara tapada.*

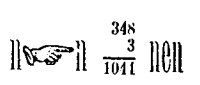
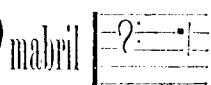
TRIÀNGUL.....—*Rosari-Rosar-Ròsa-Ròs-R. O.-R.*

LOGOGRIFO....—*Carros-Corró-Roca-Còr-Cu-C.*

FUGA.....—*Segons s' ase s' aubardá.*

ENDEVINAYA.—*Una calsa.*

GEROGLIFICH.

NAU SUOT.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s' assembla una clau à un clau?*

2. *¿Y un llòro à un ca?*

3. *¿Y es ridiculs à n' es bufons?*

4. *¿Y ses polles del dia à n' ets indiòts?*

DUCH D' ETCHEM.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª rētxa, una paraula castellana; sa 2.ª, un nòm de dòna; sa 3.ª, un seudònim de L' IGNORANCIA; y sa 4.ª, lo que tots tenim.

ELL.

PREGUNTES.

1. *¿Quin es es nòm d' animal volàtich que llegit en castellá té ses cinch vocals?*

2. *¿Qu' es lo que més incomòda à n' ets estodiants p' es Juny?*

3. *¿Qu' es lo que Deu no té y jò sí?*

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

FUGA DE CONSONANTS.

e.e.a.o e.a.a .o.i.e e.e..o.a.e.e.o.a.i
e.e.e.e.a.e.

ELL.

ENDEVINAYA.

Me dariau gran conhòrt

Si'm volguesset explicá

Quin es s' animal qu' hey ha

Que'n tocarlo ja fa es mòrt.

PEP D' ARIANT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

ELL.—Hey anirá.

Jò som jò.—Lo mateix.

Duch d' Etchem.—No hey pòt aná tot per lo mal garbat; veurem d' aprofitá qualque còsa.

Banabufá.—Heu posarém à poch poch.

Un Pagés.—En podè heu esmenarém y posarém

Búí Coca.—S' aprofitará lo que se puga.

Juanet de Plassa.—Gracies per tot.

Juanet des café.—Endevant. Rebut lo nòu y en podè heu anirá.

J. des Castell.—Triarém.

Un Atrèct.—Corretgit s' aprofitará.

En Querques.—Está bé. Hey sortirá.

Quidam Ignarus.—Descansi. S' etxaminará.

M. M.—Quedará servida y no sia tan poruga.

18 FEBRÉ DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.